

SOPAR MÀGIC A PLATJA D'ARO

Abracadabra & llagostins al gust

Platja d'Aro durant tres dies ha esdevingut capital mundial de la màgia. Més de 300 il·lusionistes de tot el món es reunien per a mostrar les seues habilitats a la VI Trobada Internacional. Unes jornades que s'obrien amb un sopar màgic de gala, un divendres 3 de juny de 1988.

Carles Gàmez

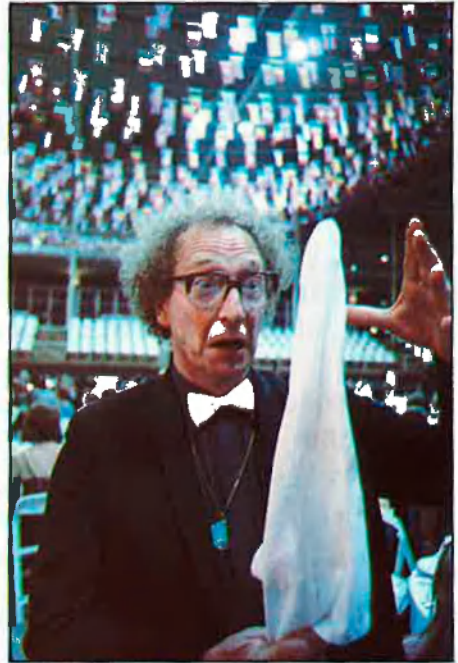

Un quart d'hora abans de començar, la barra-bar de l'hotel Platja-Park sembla l'escenari d'una funció de Noel Coward. Mags i *partenaires* es disposen a assistir al «Sopar Màgic de Gala» que obre la VI Trobada Màgica Internacional de Platja d'Aro. Aquesta localitat de la Costa Brava esdevé per unes dies —exactament tres— l'Estrasburg dels fabricants de màgia i il·lusió,

tres dies d'espectacle que compten amb el suport de la població turística internacional que s'amuntega a les terrasses, tot esperant un temps més benigne. La propaganda electoral anuncia la passada confrontació. Més d'un turista davant del retrat d'Arcadi Calzadas el confon amb alguns dels participants de la Trobada Màgica.

Als sons del «Danubi blau» l'Orquestra Marina inicia l'obertura musical de la vetlada. L'interior del polisportiu municipal ofereix l'aspecte

d'una gran *kermesse* amb moqueta incorporada i mobiliari de terrassa-jardí. L'eixida dels cambres amb la Crema de Crancs enceta els primers aplaudiments de la nit com si es tractara de l'arribada de la flama olímpica. A partir d'ara els sobresalts indigestos se succeeixen intermitentment; cada plat del menú és acompanyat de la seua *mise en scène* corresponent; per moments no sé sap si som a l'inici de la batalla de flors o en un saló de bodes i comunions, i en lloc de l'abracadabra de ri-

Dalt, Ali Bongo i Nick Sanders. Baix, Gerd Maron i Bert Garden.

gor, s'escaparà un «¡Visca els nòvios!»; els comensals s'intercanvien trucs gremials al llarg del sopar servint-se de tovalloles i coberts; 15 barrets ambulants desfilen amb el logotip de la trobada màgica. *My Fair Lady* en carnaval.

La digestió de la cuixa de dindi, amenitzada al ritme frenètic d'una rapsòdia hongaresa està a punt de col·lapsar més d'una gola màgica, mentre els llagostins al gust han desaparegut com si allò fóra una sessió de punyals *al dente*.

Finalment, s'apaguen totes les llums del polisportiu. La sala apareix com una plaga de lluernes arrebossades en bijuteria ornamental. Una veu en *off* ens anuncia Platja d'Aro com a capital mundial de la il·lusió, una veu que sembla emesa des del planeta Krypton, però no, ¡parla català!, és la veu de Xevi o Xavier Salas, ànima organitzado-

ra de les jornades, que se celebren des de 1981. Segons em conta un fotògraf local, l'especialitat de Xevi és fer desaparèixer el cap dels seus invitats. Davant l'aparició de Mary Santpere a l'escenari, sospirem per veure-la convertida en un *remake* d'Holofernes entonant el «Fumando espero».

Una volta elegida Reina de la Il·lusió 1988 —l'any passat, ho fou Marta Ferrussola—, arriba el moment de les estrelles de la gala. Per a presentar-les, Santi Sans, que reuneix la col·lecció d'acudits més sufocants dels últims anys. El primer número, a càrrec de Selim, passa sense pena ni glòria, malgrat la seua bona voluntat de *rupturisme* màgic. La segona atracció, ja té més color. A banda d'una *soundtrack*, clàssica-màgica —Herb Alpert i similars—, l'aparició d'una *partenaire*, a mig camí entre una Bond-girl jubilada i Eartha Kitt, ens restitueix part de la

parafernàlia màgica.

Nick Saunders, a més de quedar-se en faldilla escocesa, tanca la seua actuació fent eixir d'una caixa de foc un preciós exemplar de bobtail. Gerd Maron, la tercera estrella de la nit. Capa i esmòquing. Melodia Indios Tabajaras. Després d'omplir-nos la sala de coloms, i treure la seua dona d'una capsa-*necessaire*, remata l'actuació transformant un gosset de peluix en una coqueta gosa pequinesa, *look* de les germanes Gabor. Amb Les Yogan's arriba el clímax de la nit. Màgia i *spaghetti-western*. Música d'Ennio Morricone. Un socias de Charles Bronson acaba suspès en l'espai. Les performances de Bert Garden i Ali Bongo tancaren la nit. Aquest últim, una mena de Fu-Man-Chu de botiga d'efectes especials, es permutava, com un canari, en l'almogàver Tallafarro, amb senyera màgica incorporada. □